

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ελ Μεστίτζο, βλέποντας τόν Πέλε να βραιά έναντιόν του, ἐρώταε: ”

“Α! Έτσι λοιπόν; Νά...”

Κι’ ἐτάβηξε τὴν στανδάλη τοῦ ὀπλοῦ του, σημαδεύοντας μάλιστα τὸν Βουαρζέ, ποὺ ἐκείνου ὄπτε τοῦ Φαβίου.

“Ὁ γρηναῖος κινηγὸς θὰ πλῆθυνε ἀγαθὰ τὴν ἀπελασίαν ποὺ ποῦζαμε νὰ ἐπιτεθῇ σ’ ἕναν τίτωμο κινδύνο. Ἐπιτηγὸς ὅμως τὸ ὄπλο τοῦ “Ελ Μεστίτζο δὲν ἐξαρτοσσοῦνται, μετακινεῖται καθὼς ἴθαι ἀπ’ τὴ βροχή.”

Αὐτῶντας ἀπὸ μανία, ὁ μαγὰς ξανασηγῶσε τὴ στανδάλη καὶ ξαναεῖπεν. “Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴ γρημὰ τὸ ὄπλο του δὲν πῆρε φοιτῆ.”

—Κατὰρα ἐβουζήθη ὁ μαγὰς.

Στὸ μεταξὺ ὅμως αὐτὸ, ὁ Βουαρζέ σπηγθε ἀπ’ τὴ ζήτη καὶ τὴν ἀπελασία του. Βλέποντας μάλιστα, ὅτι τὰ λόγια του δὲν ἐφάρταν κανένα ἀποτέλεσμα καὶ ὅτι ὁ μαγὰς θὰ τὸν ἐπυτόνε, ἀν τὸ ὄπλο του ἐκτροσσοῦτοσε, ἐβράζε ἀπ’ τὸ θυμὸ του.

Τράβηξε τότε καὶ αὐτὸς τὸ μαγαζὶ του καὶ ὄρθησε ἐναντιόν τῶν ἐχθρῶν του, ἀδιαφοροῦντας γὰρ τὸν ἀρῆθὸ του.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Πέλε, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ.

—Τρέχα γρηναῖο, Βουαρζέ! Αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι φεύγουν.

Πράγματι, οἱ δύο μαγὰδες καὶ οἱ Ἰνδοὶ, βλέποντας ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα, συμπλεκόμενα με τοὺς δύο γενναίους κινηγούς, εἶχαν τραπέει σὲ φυγή.

Ὁ Βουαρζέ ἄρτισε πλέον νὰ πετά. Πηδαίσε ἀντὸν τὸν ὀπλοῦν ἔχον ἀρτάξει τοὺς λεοντιδεῖς.

“Ἀλλὰ οἱ μαγὰδες καὶ οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν προφάσει καὶ εἶχαν ἐξαφανισθεὶ στὰ γήρω δάση.

Μόνον ὁ “Ελ Μεστίτζο διεκρίνετο μισρῶν πλέον καὶ αὐτὸς, τρέχοντας πρὸς τὸ “Ὀμαγλώδη “Ὀρη.

Ὁ Βουαρζέ, βλέποντας πὸς ὁ ἀρῆθὸς τοῦ Φαβίου—ὁποῦ ἐφάρτασε— εἶχε ἀπομακρυνθεῖ καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν φτάσουν, στήθηκε καὶ τοῦ φώναξε με τὴν βροντώδη φωνὴ του:

—Στάσου, ἀχρεῖε, ἀν δὲν εἶσαι ἄνανδρος! Στάσου!...

Ὁ μαγὰς σπάρθηκε καὶ καὶ τὴν στιγμή πρὸςματι καὶ τοῦ ἀποχώρησε:

—Ὁ “Ελ Μεστίτζο δὲν εἶνε ἄνανδρος. Θὰ ξανασηγανηθῇ κατὴ γρηγορα με τὸν “Λετὸ τὸν Χιονοκαμένον Βοινῶν καὶ τὴν Τάχλη (τὸν Πέλε) καὶ τότε θὰ τοὺς δώσει ἕνα καλὸ μάθημα. Θὰ πῶσιν καὶ αὐτὰ ὅτι καὶ ὁ τρίτος σπυτροφός του, γήρω ἀπ’ τὸν ὁποῖο θὰ χορεύουν οἱ Ἰνδοὶ, σὲ λίγο, τὸν χορὸ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ὀπλοῦ τῆς σάρκες θὰ γίθουν στοὺς περκαμένους σκόλους τὸν λευμῖνοῦ, στὰ τσακάλια καὶ στὰ ὄρνια!...

Ὁ μαγὰς ἐφειδέτο βέβαια, μιλῶντας εἶσι γὰρ τὸ Φάβιο, ὁ ὁποῖος βροσκόταν τὴ στιγμή αὐτὴ λιποθύμοσ στοὺς βάθος τοῦ βουράθου.

Ὁ Βουαρζέ ὅμως δὲν τὸ ἤξερε αὐτὸ καὶ τὰ λόγια τοῦ “Ελ Μεστίτζο τὸν ἐκαμαν νὰ φρονιάσει. “Ἀρτισε λοιπὸν νὰ τρέξη ἔρπιστο του, μέσα στὴ γρηναῖα βροχὴ πῦπτερας, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν φτάσει.

Ὁ “Ελ Μεστίτζο εἶχε ἀπομακρυνθεῖ περὶ ἀρκετὰ καὶ σὲ λίγο γέθυρε μέσα στὴν ομίχλη τῶν βοινῶν.

Οἱ δύο κινηγοὶ ἀναγκάστηκαν τότε νὰ σταθοῦν.

Ὁ Πέτες γιότησε με πείσμα τὸ ποδὶ του σὸ ἔδαφος καὶ φώναξε:

— Γιατὶ νὰ μὴν ἔχοιμε τῆς ζωαμῖνες μας! Θὰ φρενιάσει ἀπὸ μὸ σφαῖρα σὸ τομαῖο αὐτοῦ τοῦ ἀχρεῖου καὶ ἔτσι δὲν θὰ πρῶφτανε νὰ ξερῆν.

Ὁ Βουαρζέ ἀκούηθηκε σ’ ἕνα βράχο, περιηλτος καὶ σπυτρομῖμένος.

— Ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ζωῆς μου βουδισε! φηβήσε.

—Μὴν ἀπελιπίσαι εἰς εἴκοια, Βουαρζέ, εἶπε ὁ Πέτες. “Ἄς ἐρενησῶσιμε τοῖν νυχτώση ἐντελῶς. “Ἰσως βροῦσιμε κανένα ἴχμοσ, τὸ ὁποῖο θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ τί πρῶπει νὰ κάμοιμε.

Ὁ Βουαρζέ ἀκολούθησε τὸ σπυτροφὸ του, χορῆς νὰ πῆ λέξει.

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπελασία του δὲν εἶχαν περὶ ὄρα. Ἐφαξαν παντοῦ γήρω, ἀλλὰ ἡ βροχὴ εἶχε σβῆσει κατὴ ἴχμοσ, εἶσι καθὼς ἐπρεπε γρηγοράστι.

Μοσχοκινεῖται οἱ δύο κινηγοὶ ὡς τὸ κάζαλο, κίβησαν σὲ λίγο ἀπελιπίμενοι, ἐξαντλημένοι καὶ νηστοὶ στὴ γρημὰ ἑνὸς βράχου. Δὲν μπόρεσαν.

Ἡ λύπη εἶχε σπυτροφῆει κρηγολετικῶς τὸν γρηναῖο κινηγοὺ καὶ τὸν σπυτροφὸ του, ὁ ὁποῖος ὑπόφερε ὄρα καὶ αὐτὸς.

Εἶψε νυχτώσει περὶ.

Κι’ ὅμως ἐξακολούθησε νὰ βρέξη, νὰ βρέξη γρηναῖα.

“Ἀστρατέε ἐφῶτιζαν καθὼς τὸν γήρω γῆρ, τὴν ὁποῖα ἐμᾶσθε ἡ ζωαμῖς ἄρτια.

Βροντῆς καὶ κρηναῖο ἐκαμαν τὴ γῆ νὰ σφῆται καὶ τὰ γήρω βοῦνα σ’ ἀντιπαλοῦν!...

Μέσα σὸ σκατάδι αὐτὸ, οἱ δύο κινηγοὶ δὲν διεκρίναν οὔτε σὲ μίαν ἐπιθυμῆ ἀπόστασι.

Τῶμο τῶς εἶχε ἀνταλωθῆ ἡ ζωαμῖς.

Ἡ κρηγολετικὴ τῶν μερῶν αὐτῶν εἶνε πράγματι τρομαφέ. “Ἄρκοῦν, ἀλλὰ ὅταν ἐβροῦν κατακλιζοῦν τὰ πάντα. Μῖνοντα ἐπὶ ἀρκετὸ ὄρασ καὶ κρηνοῦν ὄρασ ὄρασ ἦθαι...”

ΤΑ ΑΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἐφ’ ἀρῆσται γὰρ λίγο τοὺς δύο κινηγοὺς στὴ φρενιθὴ θέσι στὴν ὄρασι βροσκόταν καὶ θὰ κρηνοῦσαν στὴν “Ἐξοχὴ τῆς “Ἐλλάου, ὁποῦ ἀρκετὰ ἀπὸ βουβαλοῦν δὲν ἀγροστίσαν, τοῦ πατέρα τῆς φρενῆς Ροζαρίτας.

Ὅσοι ἐφῶτιζαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ὁ δὸν Ἀδγοστίνοσ, ὁποῖος ἔβροῦσε νὰ τρέχῶσται τοὺς ἔκαμεσ του, ὅταν ἐφῆτασαν στὴν ἑπᾶντὶ του, καὶ ἴδοντὸν τὸν δὸν “Ἐστεβῖαν καὶ τὸν μελλόντα σπυτροφὸ τῆς ζούρης του, τὸν κρηνοῦσα στὴ Τραγαδάρο, εἶχε διοργανῶσει ἕνα μεγάλο κινηγο ἀγρῖοῦν ἀλόγων γὰρ τὴν ἐπομένη τῆς ἀφῆσεσ του.

Τὰ κρηνοῦντα ὅμως πὸς ἐφεσῶσα, ὅταν τὴ νύχτα τῆς ἀφῆσεσ τοῦ δὸν “Ἐστεβῖαν καὶ τῶν ἀνθρώποῦν του, μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ Καρχῆλου καὶ τοῦ Φαβίου ἀνάγκασαν τὸν Ἰσπανὸ εἰρενῆ νὰ φυγῇ ἀρκετὸσ γὰρ τὴν Κοιλάδα τοῦ Χορῶσ.

Κατόπιν αὐτοῦ τὸ κινηγο τὸν ἀγρῖοῦν ἀλόγων ἀνεβῆθη γὰρ δεκαπέντε ἡμέρες.

Τὸ πρῶτὸ τῆς ἀναγοσῆσεσ τοῦ δὸν “Ἐστεβῖαν καὶ τῆς συνοδείας του, ἡ φρενῆ Ροζαρίτα ζῆτησε ἀρκετῶρα ἀπὸ τῆς ἄλλες ἡμέρες. “Ἄ δραματικὰ κρηνοῦν τῆς νύχτας, ὁ κινδύνοσ τοῦ διετρεῖε ὁ φῶς — ὁ Τιβῆροσ “Ἀρελίνοσ — γῆ αὐτῶν, ἡ ξαμνικὴ ἀναγοσῆσεσ τοῦ ἀγαποῦμένου τῆς, μέσα σὸ σκατάδι καὶ σὸ εὖσ κινδύνους, τὴν εἶχαν σπυτροφῆει.

Σηγῶθηκε ἀπ’ τὸ κρηβάτι τῆς γλωμῆ καὶ ἀρενῆ, αὐτὴ ποῦζατε ὡς γῆεσ ἀπὸ ἐμφορῆ καὶ νύχτητα, καὶ κίβησε σὸ παρῶθρο τοῦ δοματίου τῆς μελαγχολικὴ καὶ λυπημένη.

“Υπόφερε φρενιθὰ. “Ἡ σκῆψ, ὅτι ὁ νέοσ τοῦ ἀγαποῦσεσ ἐφυγε πληροῖμοσ μέσα στὴ νύχτα καὶ ὅτι διετρεῖε τὸν ἐσχωτο τῶν κινδύνων, ἔκαμε τὴν καρδιά τῆς νὰ σφῆγγεται.

Ἡ λύπη καὶ ἡ μελαγχολία τῆς ὄπτε κρηνησαν ὀλόκληρο τὸ δεκαπενθήμερο καὶ ἐκῆσεσ: μῆχρι τῆς ἡμέρας τοῦ κινηγοῦ τῶν ἀγρῖοῦν ἀλόγων.

Ὁ δὸν Τραγαδάροσ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει στὴν ἑπᾶντὶ τοῦ δὸν Ἀδγοστίνοῦ μῆχρι τῆς ἐπιστρεφῆσ τοῦ δὸν “Ἐστεβῖαν, μάτιασ ζητοῦσε νὰ κρηθῆ τὴν σκατάθη τῆς νύχτας, με γρημὰ λόγια καὶ ἐξαφρετικῶς περιηρῆσε.

Ἡ Ροζαρίτα οὔτε τὸν ἐπρόφερε κᾶν.

Τὴ τὴν ἐνδειφερε αὐτῆ, ὁ ἀσπιπαθῆσ αὐτὸσ κῆριος;

Ἀντιθέτοσ, τὸν μῶσσε κατὰ βάθος.

Μῆλοσ δὲν ἦταν καὶ αὐτὸσ μια ἀπ’ τῆς αἰτίεσ τῶν δεινῶν τῆς;

“Ἄν ὁ δὸν “Ἐστεβῖαν δὲν τὸν κρηβάλοσε στὴν ἑπᾶντὶ τοῦ πατέρα τῆς γῆ γρηναῖο, δὲν θὰ ἀνεβῆσαν ὄρα σπυτροφῶν.

Ὁ δὸν Τραγαδάροσ κρημᾶθαισε ὅτι ἡ νῆα τὸν ἀντιπαλοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἀπελιπίθαισε. “Ἐλπίσε ὅτι με τὸν κρημὸ θὰ κρηθῆ τὴν καρδιά τῆς, ὅτι θὰ τὴν κατακοῦσεσ ὀριστικῶσ.

Μῆλοσ δὲν εἶχε κρημῶσε τὴν ἐσῶσση τοῦ πατέρα τῆς;

Ὁ δὸν Ἀδγοστίνοσ θὰ κρηποῦσε βέβαια τὸν λόγο του.

“Ἀρκετὶ νὰ γῆρε ἐγκῶσεσ καὶ ὁ δὸν “Ἐστεβῖαν, φροτιμῶνοσ κρημῶσται.

Θὰ γίθουν τῆς σάρκες του στὰ τσακάλια καὶ στὰ ὄρνια!...

Έτσι είχαν τα πράγματα στην έπαυλη του δόν Λύγουστίνου, ως την ημέρα του γιγνησιού των άγιων άλόγων. Τό πρωί της ημέρας αυτής τα πάντα ήταν έτοιμα από πολύ ένωρίς.

Οι ύπηρετες περιέμεναν στην αυλή της επαύλειος, κρατώντας τ' άλογα από τα χαλινάρια, για να κατέβουν οι κύριοί τους και ν' αναχωρήσουν.

Πράγματι, σε λίγο, κατέβηκαν στην αυλή ο δόν Λύγουστίνος, ο δόν Τσαγαδοφός και η θοαία Ροζαρίτα, γλυχή και λιπαμένη, όπως πάντα, Καβαλλάρηκαν στ' άλογά τους και ξεκίνησαν.

Η ημέρα ήταν φωτεινή, φωτεινή, καταγάλανη. Όταν η συνοδεία πέρασε κοντά στον τοίχο, απ' τον οποίο έβγαζε ο Φάβιος τη νύχτα τις συμπληρώσεις του με τον Κοιζέλο και τον δόν Έστεβάν, η Ροζαρίτα κατέβηκε τον δαντελλένιο ισπανικό πέπλο της στο πρόσωπό της, για να κρύψει τα δάκρυα που βούρκοσαν τα μάτια της.

Πόσες φορές κατά το διάστημα των δεκαπέντε αυτών ημερών, δεν είχε χύσει θεομά δάκρυα, καθ' όλην από μέρος αυτό, στο όποιο είδε για στερνή φορά να χάνεται μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, πληρωμένος κ' αίσιοταγής, ο άνθρωπος που αγαπούσε!...

Η συνοδεία διέσχισε πρόχειρα έναν έμπροσθεν περνα δίοση κ' απέριστα λειβάδια, χωρίς να της συμβή τίποτε το έκτακτο.

Ο δόν Λύγουστίνος, έχοντας όπισθεν στ' όλην του τον κίνδυνο των Έσθροδέμων, είχε πάρει μαζί του τον πιο πιστό του και πιο άφοσιωμένον ύπηρετες του, όπλασμένον ως τα δόντια.

Τό βράδυ της πρώτης αυτής ημέρας της πορείας τον στάθηκαν σ' ένα μίσην κατάφυτο, στο όποιο εκλάμβανε ένα διαγέστοιο ρεύμα, για να καταπαρήσσαν και να περάσουν τη νύχτα τους.

Τη στιγμή αυτή, ενώ οι ύπηρετες έστησαν τις σακιάς, ο δόν Λύγουστίνος κ' οι άνθρωποι του άπικρινον να περνούν κοντά τους δύο ύπηρετες όλόκοτα και παράξενα ντυμένους.

Ο ένας απ' αυτούς ήταν νέος κ' ο άλλος νέος. Έμεναν ένδοξιασαν Ίνδον της φυλής των Πατάγων, μαχητές και βαρείες καταπίντες κοφιότανισαν στους ώμους των και ή όλη τους εμφάνισις είχε κάτι το άγριο, το άπειρο, το θηρσώδες. Ήσαν δύο άνθρωποι από γενναίους που υψία τους βλέπει κανείς άναρχαί, έτοιμώτατα και λυθάνει τα μέτρα του έναντίον τους.

Η δόν Ροζαρίτα πέρασε μόλις αντίκρυς τους δύο αυτούς άγνωστούς. Έτρεξε κοντά στον πατέρα της και τον ρώτησε αν τους έγνωριζε.

— Όχι, κόρη μου, άπάντησε ο δόν Λύγουστίνος, δεν τους έχω ξαναδεί ποτέ μου. Είναι όμως Ίνδοι στρατοκότοι, καθώς βλέπεις.

— Φαίνονται τόσο άγριοι, πατέρα!

— Μην ανησυχής, παιδί μου. Είναι και ήμετες όπλασμένοι και άπυλότες άσφαλείς.

— Άλλά, πατέρα, κότταξε!...

— Τι συμβαίνει;

— Ο ένας από αυτούς τους λυκαυθόπους με κοιτάζει περίεργα. Ίδες πως κάρφωσε τό βλέμμα του στο άπάνω μου!...

— Ομοίως για τον νεό;

— Ναι, πατέρα.

Πράγματι, ο ένας απ' τους δύο Ίνδους, ο νεότερος, κοιτάζε τη Ροζαρίτα με ένα βλέμμα ήπιού, κολασμένο, ήπιονο.

Ο δόν Λύγουστίνος τό άντελήθη και είπε στην κόρη του για να την καθιστάσση:

— Τού έκαμε, φανταία, έντίπαση ή όμωρσάτι σου, κόρη μου. Μην ξεχνάς ότι οι άνθρωποι αυτοί άπασια, σχεδόν ποτέ, δεν βλέπουν λευκές γυναίκες.

Οι δύο Ίνδοι στάθηκαν για μια στιγμή, αντίρραξαν μερικές φράσεις, σε γλώσσα άγνωστη στον δόν Λύγουστίνου και στους άνθρώπους του, και συνέχισαν τον δρόμο τους, ως που χάθηκαν μέσα στο κοντινό δάσος.

Μέχρις ότου όμως φάσσαν, στο δάσος, ο νεότερος από αυτούς νύχισε διαρκώς και κοιτάζε άλιστα την Ροζαρίτα.

Οι ύπηρετες του δόν Λύγουστίνου, αφού έστησαν τις σακιάς, άναψαν φωτιές κ' άρχισαν να έτοιμάζουν τό δείπνο.

Είχε νυχτώσει πια για καλά.

Ο δόν Λύγουστίνος και οι άνθρωποι του έδειντησαν και κατόπιν άπασώθηκαν στις σακιάς των να κοιμηθούν. Τό ίδιο έκαμε και η Ροζαρίτα. Άλλά μάτια παρήνε να την άνακορήσει ο ύπνος. Η σκέψις της έτρεχε, όπως πάντα, στο Φάβιο, στον λατρευτό της Τιθώφασο Αρελλάνο. Τι είχε άπρινά άγαγε ο αγαπημένος της; Γιατί δεν είχε ξαναφανή στην έπαυλη του πατέρα της; Ήταν τάχα ξενατός άκομα ή δεν ύπηρετε πια σή ζωή; Με τις θλιβερές αυτές σκέψεις την πήρε, κοντά τα μεσάνυχτα, ο ύπνος.

Η νύχτα πέρασε ήσυχη.

Η φωτιές έκαμαν διαρκώς κ' έφούζων την γύρω έστιας, άργυρινοι δέ έφρουρούσαν, με τό ύπλο στο χέρι, οι ύπηρετες του δόν

Λύγουστίνου.

Πολύ πρωί άκόμη, πριν άνατείλ η ήλιος, ή συνοδεία του δόν Λύγουστίνου συνέχισε τό δρόμο της. Μόνον ο δόν Τσαγαδοφός έμεινε πίσω, για να μαζέψει ένα αμικέτο δροσερά άγριολούλουδα, τα όποια έτρεξε κ' έπρόσφερε στην Ροζαρίτα.

Η νέα τα έπηρε και τον ενχαριστήσε θεομά. Μά, ενώ τα κρατούσε στό χέριο της, θυμήθηκε ξαφνικά τις εύτυχισμένες ημέρες, κατά τις όποιες τις έχαιριζε όρασία δροσάτα άνθη των λαιμώνον ο Φάβιος. Η καρδιά της τότε σφίχτηκε. Τα μάτια της βούρκοσαν. Άφρησε τά λουλούδια να σκορπιστούν στη γη, έχτύπησε τ' άλογο της κ' έτρεξε κοντά στον πατέρα της, ο όποιος εκάλπαξε επί κεφαλής της συνοδείας.

Ο δόν Λύγουστίνος είχε σκοπό να φτάση και να κατασπαρήσση, για τό κινήσι των άγιων άλόγων, τό όποιο τόσο αγαπούν οι Μεξικανοί, στή λίμνη των Βονάσων. Τό μέρος αυτό ήταν κατάφυτο, γλυσρό και γραμικό. Στα νερά της λίμνης έτρεχαν να σβύσουν την όψια τους όλόκληρες άγέλες βονάσων, χρώνια και χρώνια τόσα. Γι' αυτό κ' είχε πάρει τό όνομα αυτό.

Ενώ η συνοδεία του δόν Λύγουστίνου επέληριζε προς την λίμνη, δίδεκα άνθρωποι, ήσαν ξεπλωμένοι στις όχθες της και ξεκουραζόντουσαν. Ήσαν όλοι κινησι βονάσων, άλόγων και άγιων θηρίων. Μεταξύ αυτών διακρίνετο ένας μεσώκοτος, εθσιωσις κινηρός, Έργζινας όνομαζόμενος.

Ο Έργζινας είχε να εκπληρώσει ένα τάμα και γι' αυτό βρισκόταν τόρα στην λίμνη των Βονάσων. Είχε τάξει σε μια στιγμή κινηρόν, να προσευχηθή στην Παναρία της λίμνης. Κι' αυτή άκριδώς την ώρα ήταν γονατισμένος μπρός στο ξύλινο άγάλμα της Θεοτόκου και προσευχότανε. Πλλά του ήταν ξεπλωμένος ο σύντροφός του Πασονάκις και, λίγο παρέραι, άναπαύσων ο σκύλος του Όζος, ένας τρομερός μολλοσός, ικανός να τά βάλει και με λιοντάρι.

Μόλις ο Έργζινας τελείωσε την προσευχή του, ξεπλώθηκε κοντά στους συντρόφους του και στός βρισκούς του μέρους αυτού, ο όποιο άντηκαν έπίσης στήν ύπηρεσία του δόν Λύγουστίνου κ' άρχισε να μιλάει μαζί τους.

— Πέες μου λοιπόν, Έργζινά, την τελευταία σου περιπέτεια, του είπε ένας νεαρός Μεξικανός, τον όποιο είχε έπιστευθή ο πατέρα σου στός κινηρούς, για να συνάβησι στή σκληρή ζωή των διασών.

Ο Έργζινας, φλόμας εκ φόσους, δεν έφερε άντίρρηση.

Όταν είδε πως όλοι κερμόντουσαν από τά χέλια του, άρχισε να δημητία:

— Πηρό όλίγον ήμερον έπήγαμα στους Ίνδους Κομάγγις για ν' ανταλλάξω μαζί τους γυναικά με δέματα βοβάλων. Είχα μαζί μου άκετάτα Ίνδους ως συνοδείας και άκετά άλογα φορτωμένα με πραγμάτιες. Άξαφνα, ενώ προχωρούσαμε μέσα στη ζούγκλα, ένα σύννεφο από βέλη έσφύριξε γύρω μας, περιβολισμοί έβροντησαν, σφαίρες βούξσαν στ' αυτά μας κ' ένα μουλούδα Έσθροδέμων, της τρομερής και γνωστής για την άπαιθηρότητα της φυλής των Άπάχρηων, οίχτηκε κοντ' έπάνω μας!

...Τό τί έγινε τότε, δεν περιγράφεται. Άρχισα να χτυπάσαστε με τους Άπάχρηδες άγρια, λυσσασμένα. Ο Όζος και τ' άλλα σκυλιά μου κάναμε θάψματα. Όμοιωσαν πάνω στους Ίνδους, τους άρπαξαν απ' τό λαιμό, έχωναν τά δόντια τους βαθειά και τους πνίγανε...

...Μελαταιάτα, πάνω στο καζό και στην άντάρα της συμπλοκής, πολλοί απ' τους Ίνδους συνοδούς μου τό έβαλαν στα πόδια και χάθηκαν μέσα στη ζούγκλα. Εύτυχώς μπόρεσα να τά βγάλω πέρα χάρις στο γυναιμένο μου άλογο και σ' ένα τρομερά ήρωικόνιά μου. Δεν είχα όμως ξεμπερδέψει απ' τους άγρειους αυτούς, όταν είδα πλάι μου κάτι που μ' έκανε ν' ασπασίω...

...Πλλά μου, σε δέκα θημάτων άπόσπασι, έμάχητο σάν λιοντάρι έναντίον των Άπάχρηων, ένας Ίνδος Κομάγγις, ένας έπτερός πολέμιστος, σιστής Άρης. Άν και οι Άπάχρηδες τον είχαν κυκλώσει από παντού, αλλός τους κρατούσε σ' άπόσπασι, σκορπίζοντας γύρω του τό θάνατο. Είχα σταθεί και τον έθαμάσκα. Μά ο θαυμασμός μου δεν κράτησε πολύ. Σκέφθηνα να βοηθήσω τον γενναίο Κομάγγι. Όσοι να τρέξω όμως κοντά του, είχε διασκορπίσει τους Άπάχρηδες κ' έτοιμαζόταν να τους κινηρήσει.

...Μόλις με είδε, στάθηκε κ' μου είπε ύπερήφανα:

— Έδωσα στους κακούργους αυτούς ένα καλό μάθημα. Η φυλή τους δεν μπόρεσε με τί, δική μας. Οι Κομάγγις είναι τόμοι και γενναίοι, ενώ οι Άπάχρηδες είναι δολοφόννοι και ληστές!

— Πώς βρέθηκες εδώ, φίλε μου; τον ρώτησα.

— Έμαθα πως έπρόκειτο να σάς έπιτεθούν κ' έτρεξα να σάς βοηθήσω.

(Ακολουθεί)

Ίνδος της φυλής των Πατάγων.